

Uit de praktijk.

Geruimen tijd geleden, de juiste datum doet niets ter zake, werd ik bij eene mijner patiënten, waar ik de tandmeester des huizes was, ontboden, om mevrouw een molaar te extraheeren, waaraan zij sinds lang lijdende was. De bewuste dame verkeerde in een toestand van vergevorderde graviditeit. Dien dag was ik afwezig en zou eerst laat in den avond thuis komen; redenen waarom door mijn huisgenooten de afspraak werd gemaakt, dat ik des anderen daags zoo vroeg mogelijk de patiente zou bezoeken en zoo noodig den molaar extraheeren, ten minste wanneer in dien tusschentijd geen tegenbericht kwam.

Den volgenden morgen hield ik mij aan de afspraak en werd door den heer des huizes ontvangen met de mededeeling dat mij u hulp op dit oogenblik niet noodig was. Op mijn vraag: waarom? deelde men mij mede dat mevrouw in den verloopen nacht een hevige fluxus had gekregen. Twee medici hielden juist consult en verklaarden den toestand zeer bedenkelijk; na twee uren volgde de dood. De oorzaak dier bloeding was en bleef na onderzoek onbekend, zoodat het vermoeden voor de hand lag dat ze spontaan ontstaan is.

Stellen wij nu eens het geval, dat ik in de gelegenheid ware geweest, te juister tijd de extractie te verrichten — zou ik dan niet getwijfeld hebben, of niet de extractie, de oorzaak was geweest? Tevens rees bij mij de gedachte, of ook niet

de medici de schuld op mij zouden geworpen hebben, ongerekend nog de publieke opinie.

Uit dit geval blijkt wel hoe men, door een ongelukkigen samenloop van omstandigheden, verkeerd zou kunnen beoordeeld worden. Ik gevoelde mij dan ook zeer gelukkig, verhinderd geweest te zijn mijn patiente te helpen, indachtig aan den gulden regel: één slecht behandelde patient kan ons meer benadeelen, dan tien goed behandelde ons bevoordeelen kunnen.

BERNARD FRANK.

